

„Mindenik embernek a lelkében dal van...”

felvidek.ma/2017/06/mindenik-embernek-a-lelkeben-dal-van/

(Fotó: Duray Zoltán)

Babits Mihály szívet melengető sorait énekelte Halász Judit tegnap Dunaszerdahelyen, a művelődési házban, több száz sérült és ép gyermeknek. Vele énekelte a gyereksereg a Micimackót, a Bóbitát, a Boldog születésnapot és még számos megunhatatlan, örökzöld gyermekdalt. A végén ráadásként elhangzott a Mit tehetnék érted? című, mindannyiunknak szóló dal. Mit tehetnék azért, hogy elfogadjuk, befogadjuk és segítsük azokat az embertársainkat, akik hendikeppel jöttek e világra.

A Carissimi jótékonyági alap immár tizenöt éve nemcsak tudja, de tesz is azokért, akik testi vagy értelmi fogyatékossgal kénytelenek élni az életüket. Az elmúlt másfél évtizedben nagyon sok embernek és családnak segített anyagilag, köszönhetően az adók 2 százalékának, amit bárki felajánlhat a szervezetnek. A kis összeg is segít az olyan családokon, amelyek eleve rosszabb helyzetben vannak, mert többnyire nem dolgozik az édesanya, hanem huszonnégy órában gondoskodik rászoruló, sérült gyermekéről.

Ezen kívül rendszeresen szervez szakmai rendezvényeket, szülőknek és szakembereknek, a fiataloknak pedig kézműves foglalkozásokat tart. Itt is arra törekednek, hogy a sérült gyermekek az egészségesekkel együtt játszanak, alkossanak, hiszen egyik céljuk a sérültek és az épek egymáshoz való közelítése.

Köszönet azoknak, akik önzetlenül segítenek

„Úgy vettük észre, hogy nyitottabbak az emberek a sérült embertársaik problémáira” – nyugtázta örömmel Tóth Erika, a Carissimi kuratóriumának elnöke, akit arról kérdeztünk, hogy jött össze ez a mai nap, ez az örömnép.

„Bauer Editnek, a Carissimi egyik alapítójának és kuratóriumi tagjának az ötlete volt, ő szorgalmazta, hogy hívjuk meg Halász Juditot, és mostanra, hogy 15 évesek lettünk, úgy gondoltuk, ezzel méltóképpen megünnepelhetjük születésnapunkat. Úgy érzem, a koncert jól sikerült, hiszen a művésznő a mai napig igencsak közkedvelt a gyermekek körében, s mint hallhattuk is, ért a nyelvükön. A megvalósításban támogatott bennünket a Bethlen Gábor Alap, az OTP és a Pozsonyi Magyar Intézet. A célunk az volt, hogy sérült, illetve ép gyermekeket, fiatalokat

hívjunk meg, hogy találkozzanak egymással, hogy az épek lássák, a sérültek is ugyanolyan gyermekek, mint ők. Voltak itt óvodások, alapiskolások, a környék intézeteiben élők, speciális iskolák tanulói. Nagyon nagy volt az érdeklődés a mai koncert iránt, akadt, akit vissza is kellett utasítanunk, hiszen a dunaszerdahelyi kultúrház befogadóképessége is korlátozott” – tudtuk meg Erikától, aki felhívta a figyelmünket arra, hogy a nap történéseit Duray Zoltán fényképezte, aki egy hallássérült fiatalember.

„Sok rendezvényünkön fotózott már, s annyira készséges, hogy akár még szabadságot is kivesz, hogy fényképezhessen. Köszönet illeti a kultúrház munkatársait, akik mint már annyiszor, most is mindenben segítettek és hála mindenkinek, aki önkéntes alapon segíti a Carissimi munkáját.”

Ideje, hogy a védett munkahelyekre és a védett otthonokra is gondoljunk

Zsidó János esperesplébános, a kuratórium tagja szerint gyakori tapasztalat, hogy a sérült embertől, főleg az értelmileg sérültektől félnek a gyermekek, de a felnőttek is, mert amit nem ismerünk, attól félünk. Épp ezért szeretnék, hogy az egészséges emberek közelebb kerüljenek sérült társaikhoz.

„Fontos lenne, hogy az egészséges gyermekek megismerjék a fogyatékkal élőket, közelebb kerüljenek egymáshoz. Most a cél az együttünneplés volt, s talán sokan rájönnek arra is, hogy mivel én egészséges vagyok, nekem a felelősségem a másikon segíteni. Megpróbálni szeretni őket, hiszen a sérült gyermekek nagyon tudnak szeretni” – mondta a lelkiatya.

S elmesélte egy élményét, amikor a budapesti Baltazár Színházat hívták meg

szerepelni. Több iskola diákjai vettek részt az előadásban, és attól tartott, hogy bizony a legelevenebb, legrosszabb gyermekek esetleg nem úgy fognak viselkedni, ahogy kellene. Ezért ő beült közéjük, hogy szükség esetén tudja őket fegyelmezni.

„Ám erre nem volt szükség, mert annyira beleélték magukat az előadásba a vásott, egy helyben ülni nem tudó gyerekek is, hogy semmiféle fegyelmezésre nem volt szükség. Csak taps volt, amúgy néma csendben figyelték, ami a színpadon történt. Megéreztek, hogy miről van szó, és a színpadon játszó sérült színészek mellé álltak” – emlékezett vissza az élményre.

Zsidó János szerint eljött az ideje, hogy a társadalom elkezdjen gondolkodni azon, hogyan tovább, mi legyen azokkal a sérült fiatalokkal, akik felnőttkorba lépnek és képesek volnának dolgozni.

„Védett munkahelyekre és védett lakásokra lenne szükség, amihez bizony társadalmi összefogásra lenne szükség” – hangsúlyozta.

(Fotó: Duray Zoltán)

Még pénzadományt is hoztak

Zoboraljáról, a gimesi és koloni magyar alapiskolából is érkezett egy busznyi gyermek az előadásra. Pontosabban Gímesről 33 gyerek és 4 felnőtt, Kolonból 12 gyerek és 2 felnőtt jött, hogy a Carissimivel ünnepeljen. Ők a Dunaszerdahelyi Mentálisan Sérülteket Segítő Társulás klubjának is vendégei voltak a koncertet követően. Simko Kinga, a gimesi iskola tanárnője portálunknak elmondta, nyitottak a sérült emberek felé.

„Nem jöttünk üres kézzel, 90 eurót gyűjtöttünk össze a gyermekekkel a Carissimi számára, mert legalább ennyivel szerettünk volna hozzájárulni a működésükhöz. Van a magyar tagozatunkon egy kislány, aki hasonló cipőben jár, viszont a szülei nem engedhetik meg maguknak, hogy külön speciális intézménybe járassák... Fontos az, hogy a mi gyermekeink is lássák sérült társaikat, kapcsolatba lépjenek, beszélgessenek velük” – meséli a fiatal, rimaszombati származású tanárnő.

Amit pedig még a mondandójához hozzátett, ahhoz nem is kell kommentár. Szerinte, ha minden iskola legalább csak ennyivel támogatná a jótékonyági alapot, sokkal több mindent tudna tenni a sérült emberekért és gyermekekért. Jól megírta annak idején Babits Mihály, hogy „akinek szép a lelkében az ének,/ az hallja a mások énekét is szépnek.” A tegnapi csodás Carissimi ünnep után valóban úgy tűnik, hogy „Mindenik embernek a lelkében dal van...”

(Fotó: Duray Zoltán)

(Fotó: B. Vida Júlia/Felvidék.ma)